

punkta izpratnē attiecībā pret izrāžu organizētājiem, no kuriem kolektīvā pārvaldījuma organizācijas, pamatojoties uz neekskluzīvu atļauju–licenci, saņem savā vārdā, bet minēto īpašnieku labā, atlīdzības par muzikālo darbu izziņošanu sabiedrībai?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai kolektīvā pārvaldījuma organizācijas, kad tās saņem no izrāžu organizētājiem atlīdzības par tiesībām izziņot muzikālos darbus sabiedrībai, rīkojas kā nodokļu maksātāji PVN direktīvas 28. panta izpratnē un vai tām ir pienākums izdot attiecīgajiem izrāžu organizētājiem rēķinus ar iekļautu PVN, un vai tad, kad autoriem un citiem autortiesību uz muzikālajiem darbiem īpašniekiem tiek izmaksātas atlīdzības, tiem ir savukārt jāizdod rēķini ar iekļautu PVN kolektīvā pārvaldījuma organizācijai?

(¹) OV 2006, L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 11. jūlijā iesniedza Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Spānija) – PO/Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

(Lieta C-531/19)

(2019/C 372/10)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Pamatlietas puses

Prasītāja: PO

Atbildētāja: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Prejudiciālais jautājums

Eiropas Savienības Tiesai tiek jautāts, vai ar Padomes Direktīvas 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (¹), 12. pantu un tostarp ar Eiropas Savienības Tiesas 2017. gada 7. decembra spriedumu lietā C-636/16 (²) un 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-371/08 (³) ir saderīga interpretācija, kuru 2019. gada 19. februāra spriedumā Nr. 191/2019 (kasācijas sūdzība 5607/2017; ECLI:ES:TS:2019:580) un 2019. gada 27. februāra spriedumā Nr. 257/2019 (kasācijas sūdzība 5809/2017; ECLI:ES:TS:2019:663) ir sniegusi Spānijas *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) un saskaņā ar kuru, interpretējot Direktīvu 2001/40/EK (⁴), var secināt, ka jebkuru trešās valsts valstspiederīgo, kuram ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja un kurš ir izdarījis noziedzīgu nodarījumu, kas sodāms ar brīvības atņemšanu vismaz uz vienu gadu, var un vajag "automātiski" izraidīt, proti, bez nepieciešamības novērtēt personīgos, ģimenes, sociālos vai nodarbinātības apstākļus.

(¹) OV 2004, L 16, 44. lpp.

(²) Spriedums, 2017. gada 7. decembris, *López Pastuzano* (C-636/16, EU:C:2017:949).

(³) Spriedums, 2011. gada 8. decembris, *Ziebell* (C-371/08, EU:C:2011:809).

(⁴) Padomes Direktīva 2001/40/EK (2001. gada 28. maijs) par tādu lēmumu savstarpēju atzīšanu, kas attiecas uz trešo valstu valstspiederīgo personu izraidīšanu (OV 2001, L 149, 34. lpp.).